

[Statsministeren]

politiske sammenhænge, som vi i dag er en del af.

På samme måde skal vi heller ikke foregøgle os, at vi siger ja til Traktaten alene af hensyn til de andre nordiske lande. Ud fra vort synspunkt er det naturligvis en ønskedrøm, som om få år kan blive virkelighed, at så mange nordiske lande som muligt kommer med i samarbejdet. Det er derfor en god grund til at sige ja, men det er én grund blandt mange.

Oprigtigheden må også indebære, at vi ikke søger at give indtryk af, at vi kan besvare alle spørgsmål om fremtiden sikkert i dag. Hvem kender fremtiden? Skulle man føle sig fristet til at tro, at man vidste alt og kendte svaret på, hvad fremtiden vil bringe, så er det vist værd at tænke på, hvor uforberedt opbruddet i Central- og Østeuropa i 1989 og 1990 faktisk mødte os. Og situationen i dag i vores del af verden er mindst lige så uoverskuelig.

Derfor udgør Fællesskabet i så høj grad, synes regeringen, det faste omdrejningspunkt, også fordi Fællesskabet i sin hidtidige udvikling har vist sig at være et smidigt instrument, som har formået og stadig formår at tilpasse sig hurtigt ændrede vilkår. Det afspejles i Traktaten, som på nogle punkter er nok så konkret, men som på andre blot opstiller, hvad jeg vil kalde rummelige målsætninger.

Er man skeptisk indstillet, kan man se det som noget farligt, men det synes jeg ikke der er nogen grund til, tværtimod. For vi kan jo sige efter snart 20 års medlemskab, at vi har en indgående viden om samarbejdet, både om indholdet og om den måde, det fungerer på. Og den nye traktat bygger jo netop videre på det kendte samarbejde. Ændre, præcisere, javel – og supplere det kendte samarbejde på en række punkter. Men mekanismerne, byggeklodserne, om man vil, er jo de kendte. Det er også derfor, vi med rette kan sige, at et dansk ja til Traktaten ligger i forlængelse af vor hidtidige politik, mens et nej ville indebære et afgørende brud.

Valgteknisk set er vi nødt til at præsentere – sådan må det jo være – jaet og nejlet for vælgerne som to ligeværdige alternativer. Men i realiteternes verden er det ikke tilfældet. Jaet vil holde os på kørebanen, hvad de fleste af os her i folketingssalen synes er det klogeste. Et nej ville tvinge os ud i rabatten, og dér er ofte blødt. Lige så lidt som Fællesakten satte ud-

viklingen i stå, lige så lidt gør Unionstraktaten det. Vi må se i øjnene, at udviklingen i Europa i de kommende år og årtier naturligvis vil nødvendiggøre en fortsat og intens diskussion. Den kommer til at foregå i mange forsamlinger, men man kan ikke være i tvivl om, at det uden sammenligning er i Den Europæiske Union, den vigtigste debat vil foregå, og medlemskab af Unionen vil betyde adgang til det forhandlingsbord, hvor den europæiske fremtid formes. Det er en udvikling, som vi under alle omstændigheder vil være en del af. Forskellen på et ja og et nej er først og sidst spørgsmålet om, hvorvidt vi ønsker medindflydelse eller vi ikke gør det.

Det er naturligvis mit håb – og det er et håb, som deles af næsten fem sjettedele af Tingets medlemmer – at det må lykkes i de kommende dage og uger at få formidlet denne forståelse til vælgerne, således at resultatet den 2. juni ikke bare bliver et ja, men et overbevisende ja. Det tror jeg vil være det bedste grundlag for, at Danmark yderligere kan præge samarbejdet med de holdninger og de værdier, som vi sætter højest.

Nyrup Rasmussen (S):

Efter adskillige timers debat synes jeg, jeg vil sige, at de argumenter, der har været nævnt, vel har været hele vejen rundt, både fra den ene og fra den anden parts side. Og det kan ikke komme overraskende for nogen, at mit og Socialdemokratiets helhedsindtryk er, at vore holdninger, vore argumenter for at anbefale det ja, vi aldrig har lagt skjul på, er blevet styrket her i dag.

Mange har koncentreret sig om retstilstanden og Maastrichttraktaternes forpligtelser og muligheder, men alligevel vil jeg begynde mit indlæg med at sige, at alle de argumenter, vi har været igennem, og den styrkelse, vi selv følger vi har opnået her i dag, alligevel står lidt på afstand i forhold til den usikkerhed og tvivl, vi jo godt ved stadig er i befolkningen. Jeg synes, vi skal være åbne nok til også at prøve at forstå, hvorfor der stadig er mange i befolkningen, der siger: Bliver nationalstaten Danmark væk? Går det for hurtigt? Kunne vi ikke gennem et nej sætte uret lidt i stå? Hvorfor skal det gå så stærkt alt sammen?

Uanset vore argumenter kan jeg heller ikke lade være med at se for mig, at den usikkerhed,